

szítja Erzsébetet; Pokolvaras beteg haját nyirja; Fakádban bélpoklost fürdet; Halála Wartburgban.

Máig is a szegények és betegek védőszentjét tiszteli benne a világ.

Dal a lillomos királyihoz

Hirünket — régi krónikások írják —
Harangkongás és lódobaj előzte.
Tavaszból jöttünk s vágattunk az őszbe...
Nem hoztunk tömjént, aranyat, vagy mirhát.
Nyeregkápánkat verte pusztá vas.
Előttünk bástyaerdő, zord, magas.
De rohamunktól porba omlott minden,
Mert mi voltunk a büntetés, a végzet.

...S az ősz, az ősz — hajl — mégis megigézett.
Pogányerőnket lassanként kilopta,
Vagy önmagának fordította vissza.
Azóta, ki a Tisza vizét issza,
Kihajt szívében bánatunknak bokra
S pásztortüznél, ha szeme multba tágul
(Lovak nyomában nem terem virág!)
Megittasul a kakukfü szagátul
És ráborul a csalfa délibáb...

De délibábon, ködökön keresztül,
Mint égnek tartott fordított harang,
Fehér liliom árnyékrajza rezdül
És halkán csenget benn egy tiszta hang.
Kútgémekek alján fölriad a csorda.
A liliom meg csendit csendesen.
...Zúg a Tiszának gátbontó sodra.
Piroslík fönn egy csillag véresen.

S úgy állsz közöttünk szüzen és fehéren,
Imre királyfi: Égi liliom,
Mint a kereszt a hősi sirokon,
Vagy szentelt ostya oltárterítéken.

Te vagy a multunk szent engesztelése,
Te vagy az ontott vérnek tisztítója,
Te vagy a magyar lélek szívverése,
Te vagy hitünknek új életadója.
Te benned fürdik meg pihés reményünk,
Hogy bizalommal izmosodjon Benned.
Titkon Tetőled kérjük: Meddig élünk?
Nyerünk az Égtől irgalmat, kegyelmet?

Mert hogyha kedve szánalomra hajlik,
 Az Érted hajlik: Szent Vigasztalás!
 — Csendits liliomos szüz Királyfi, csendits,
 Hogy eljőjön a nagy Föltámadás!

Hangay Sándor.

Árpádházi Szent Erzsébet Himnusza

Óh Árpádházi Szent Erzsébet!
 Tehozzád száll forró imánk,
 Nyomorba, gyászba hullott néped,
 Ma Téged hív, tekints miránkl!
 Fogadd szivednek jóságába
 Elhagyott, árva népedet,
 Lebegjen oltalmad palástja
 Elborult életünk felett!

Óh, elhagyottak Patronája,
 Szent égi jóság, tiszta fény,
 Egy koldusország népe vár ma
 Könnyekbe fuló életén,
 Hogy mindennapi kenyerünket
 Rózsákká változtassad át
 S könnyünkön át, miket szemünk vet,
 Lássunk még boldogabb hazát.

Óh, Árpádházi Szent Erzsébet,
 Szeretet, jóság harmata,
 Add vigaszát egy szent reménynek,
 Hogy megvirrad itt valaha.
 Hogy lesz itt még egy boldog élet,
 Nem leszünk mindig koldusok
 És szegény, árva magyar néped
 Virulni, élni, győzni fog!

Palasovszky Béla:
